

Pályáit az elbeszélő költemény jutalom-díjára.

Isteniélet.

... És zúg az éji dörgés, az éj belé remeg,
Háláltörő nyitásként villámok fénylenek,
Zuhogva zúg a répor, a pél is köbe vág,
Ressegue hánykolódnak a lombos koronák.

Sértetlen' áll a veszben a küszbe bírtai vár,
Míg kivül vad vihar dől, beun' eseng az ére-pohár,
Változó fényörömben dereng a nagy terem,
Yóredvü mámorában a résmor fejedlem.

Egyháza felve kajlik a csarnok boltíve,
A polga felve önt bort aránar helyhibe,
A vendég felve hallgat, a vendég felve pél:
A csarnok úr gyaravó, fél jó barátitál.

"Unalmas már e vigszág! - hogy ingerlőbb legyen,
Főnként a fogaly lányt, daloljon ő nékem,
Dus éreket a mélyből fern jósorot meglessem,
S e blun, mert én perentem, jól elmulattam én!"

Onnan, hol a szabadság megbörve haldorol,
A fénynek csarnokába feljö a szép fogaly;
Tótét kemel, sötét haj, hold-helvány arszulat! -
Kiváncsin meglepetve kerintik az urak.

Remegve nézi végig a fényes csarnokot,
A csarnok úr láttára kemében láng lobog,
Harag, bubánst árja nyilatja át pívét,
S a fájdalom leánya így kezd éreket:

Hungar Tudományos
AKADÉMIA
Főtitkári hivatal.

Dr. Nidaady-Polygami

M. J.

XIII.

Erd. 1887. szept. 28.

/.

1.
"Lond éj, vad vész, rugó fél! - erős a várfala,
Nem hallik át a dörgés viharra' kardala;
Lond éj, vad vész, rugó fél! - a börtön általában
Az éj dűbő viharját remegve hallgatám."

Sötét az éj, mirent a rossz keltismeret,
Sitt büvölnön verítke a fény a kerület;
Künn rugó fél, mirent a tőpörz jog átlai,
S benn jó'edvű kacajok vig hangját hallani."

Künn vész dűb, mint a zornok örvénye vad dűbe,
S ti béren karonátok, nem rugó fél ize.
S törsz lekul, a béréről, mint kőről a lirály,
S ti büszke dűbffel iltól a bor hebrásimál."

Lond éj, vad vész, rugó fél! - kívánja'kor dalom?
Sötét az éj, mirent a fény a fűdalom!
É bü oly végtelen lán, mirent az éj ize,
S lán oly sötét, borongó, mint zornokom pive!"

S mult dalát halld zornok! - elpusztitád honom,
Az ősi vár leégett, fűst ilt a dult romon,
Anyámat, prörny, megölted, anyám is elcsuett,
Leányát kényeidvel kivány rebnöje lett."

Kivül dörög, villámlik. Künn éj, réa itél. -
Oh sötét erre sújtó le, ha meg hatalmad él,
Sújtó földre most elöttem, háttagam holdagán!
Villám hallgass paravára, oh átor megfűgany!"

1.
Elhangzott a leányvár rajongó éwete. -
A zornok arca sápadt... rémült beriatete....
Ablakra néz ijedve... kitarja a kezét...
É ajka pötvi vágyód, de nem jó rá bered....

É félig fölmeredve karszereiből felált...
Lekult libor palástja... vad keble fölrikál...
Sötét arcián fölt dűb... az ősi haj fölmered...
Vad prörnyű átor kérsül a kébütt ajr felett...

A sápadt prörz erte... a tör felvillogott...
Véresegges hó-szabálal görnyedt a zornok ott...
S hörgő lány vonaglt... a zornok ir remeg,
Vad dűbben s felelemben csihárnak a szemek, -

É elkor egy verítke, csihárs fényangár! -
Künn prörnyű dörge, hogy megrendül a vár, -
Az éj réa lesújtott, a villám kacsapott:
Beteljesült az átor: a zornok is halott!"

Künn rugó korább a dörge, az éj belé remeg,
Haláltóló rugó lárrent villámok fénylenek,
Künn rugó a zápor, a fél is kőbeverég,
Recegre kőmrolódna a lombos koronák.....

Jelize: "Szemvedj, remily, hígyj, lebesűj le pív!" Gyulai.